

MEGVETÉS

Dévényi Erika

Emberek, kiket gúnyolnak, megvetnek,
Emberségükben a mélységbe vettetnek
Mebélyegezve élnek, lerántva a porba
Méltóságukon keményen taposva

Emberhez méltó életet nem élhetnek
Hisz nem Isten szemével méretnek
A kőszívek őket semmibe veszik
Magukhoz méltónak őket nem tekintik

Kisemberek lesznek, elnyomott létek
Kiknek száját nem hagyja el ének
S ha mégis szólnak, s van hozzá dallam is
Csak keserűség az, mely megszólaltatik

Csak suttogó igen, mely tőlük elfogadott
S véleményüknek nem adnak jogot
Hangos szóval ők nem szólhatnak
Elégedetlenségnek hangot nem adhatnak

Feszíti őket a tehetetlenség
A lelkeket maró félelemérzés
Tűrnie kell, bármennyire fáj
Óvnia kell éltét, gyermeke álmát

Gyermeke álmát, mely az egyetlen erő
Mellyel a valóság kicsit felejtethető
Meg kell őriznie egy röpke kis mosolyt
Hogy kicsit feledhessék a zord valóságot

Pedig ők a szívüket is teljesen megnyitják
Hogy a szeretetüket megmutathassák
Remegő kezekkel, de két kézzel adják
Egyet remélnek csak, hogy elfogadják

De vannak emberek, kiknek a szíve túl kemény
Nem juthat közelébe semmilyen erény
Új eszközöket keresnek a megaláztatásra
Rágalmakat festenek házak ajtajára

Segíts a megalázottnak felemelkedni
Még akkor is, ha sorsából részt kell vállalni
Ha ketten álltok szembe a gyalázó kezekkel
Az ütés ereje is csak felével ér fel

Segíts a megbecsülését visszaszerezni
Remegő kezéből az ecsetet vedd ki
Fesd újra az ajtót, hited erejével
Hófehér festékkal, Jézus nevével

Forrás: www.keresztenydalok.hu